

Ο «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ» ΛΥΣΣΑΓΜΕΝΟΣ

Κων]πολις 10 'Ιουνίου

Τηλεγραφήμα του «Νουμά» (καθυστερήσαν)

Ο ήμετέρος «Ταχυδρόμος» προσεβλήθη υπό λύσσης. Από μακρού παρουσιάζεν ύποπτα σημεία, άλλ' από τής χθές εξερρήγησαν ραγδαία τὰ συμπτώματα τής φοβεράς τούτης νόσου. Σήμερα προσκομίσθη παρὰ τῆς διευθυντῆς τοῦ Αὐτοκράτορικου λυσιατρείου κ. Remlingen, ἀλλ' οὐ- τος ἀπεφάνετο ὅτι ἢ ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ θεραπεία εἶναι προ- φυλακτική, ὅτι κατ' αὐτὰς ἐπαρμόζεται ἐν Παρι- σίαις ἀποτελεσματικῶς νέα θεραπευτικὴ ἀγωγή. Σκέψις λοιπὸν γίνεται νὰ μετακομισθῇ ἐκεῖς ὁ ἀσθενής, ἀλλὰ φόβος ὑπάρχει μὴ ὁ κ. Ψυχάρης ραδιοουργήσῃ καί, ἐντὶ θεραπευτικῶ φαρμάκου, χορηγηθῇ τῷ ἀγαπητῷ ἡμῖν «Ταχυδρόμῳ» φόβλα. Μεσιτεύσατε πρὸς Θεοῦ παρὰ τῷ ὑμετέρῳ ἀρεσιάρχῃ ἢ ἀπόσχῃ πάσης ραδιοουργίας, ἵνα μὴ τὸ ἡμέτερον ἔθνος στερηθῇ τῶν φώτων τοῦ μεγάλου τούτου προστάτου τῆς μελιρραδάμιγγος τῶν προγόνων γλώττης καὶ τῶν ἄλλων ἔθνικῶν συμφερόντων, ὑπὲρ ὧν δεικνύει ἀεὶ ποτε θερμὸν ἐνδιαφέρον, ὅπως ἄλλως διετρίνωσθε ἐν τῷ ζῆτηματι τῆς Φανερωμένης, τῷ σπουδαιοτέρῳ τῶν ἔθνικῶν ζητημάτων, ὅσα ἀνεφάνησαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του—τοῦ Ταχυδρόμου, λέγω— καὶ ἐνταῦθεν ὅπου οὐδὲως διεφθάρη ὑπὸ ρωσσικῶν ρουβλίων, καὶ οὐδὲως συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου Κωνσταντίνου.

Ἀναγνώστης τοῦ «Ταχυδρόμου»

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

- Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ δημοσιέψουμε τὸ «Ἀσκήμο Παπῆ» τοῦ Ἀντερσεν, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. Ἀλιξ. Πάλλη.
- Καθὼς καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀρθροῦ τοῦ κ. Πολαμᾶ «Τὸ θέατρο καὶ τὸ τραγούδι».
- Καὶ τὸ τρίτο γράμμα τοῦ Δάμωνα.
- Τὸ ρομάντζο τοῦ κ. Ψυχάρη ἔφτασε στὴ μέση. Καθὼς λογαριάζουμε, τέλη Ἀγούστου θάβει τελειωμένο. Τὴν πληροφορία αὐτὴ τῆς δίνουμε, γιὰτὶ μᾶς ζητήθηκε ἀπὸ μερικοὺς ἀναγνώστες μας.
- Φαιδρότατος πόλεμος ἀνοίξε τὴν περασμένη ἑδο- μάδα στὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων γιὰ τὰ «Κουλουδά- χατα» τῶν ἡνωμένων Παγοποισιῶν Πῶπ-Κουρούπη.
- Ὁ Πῶπ ἐδήλωσε πὼς τὰ «Κουλουδάχατα» εἶναι, καὶ δὲν εἶναι δικὰ τους.
- Ὁ Κουρούπη ἀπαντῶντας στὴ δῆλωση ἐδέχτηκε, μὲ κάθε ἐπιφύλαξη, τὴ συνεννόηση.
- Συμφώνησε ὅμως καὶ ὁ Κουρούπη μὲ τὸν Πῶπ πὼ ἡ ὑπόθεσις εἶναι παρμένη ἀπὸ ξένο, Γαλλικὸ ἔργο.
- Κ' ἐπειδὴ περὶ ξένου ὁ λόγος, στὸν καιρὸ τους αὐτὴν ταιριάζει περίφημα μιὰ παροιμία μας: Ἀυὸ γάϊδαροι μα- λῶνανε σὲ ξένο ἀχειριῶνα.
- Καλὰ τοῦ τῆσκαλε τοῦ Στάη ὁ κ. Μιχ. Κατσούλης.
- Πολλοὶ μάλιστα ἀπόρησαν πὼς καταδέχτηκε ὁ κ. Κατσούλης νὰ κατεβῇ ἱσὰ μὲ τὸν Στάη, ἀφοῦ οὔτε ὑπου- ργὸς τῆς Παιδείας χρημάτισε, οὔτε ἄνθρωπο σκότωσε.
- Τὸ «Σκρίπ» δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ τὴν ἐπιτυχία τῶν «Καιρῶν» μὲ τὸν Βενιέρῃ τους.
- Κάθε μέρα φωνάζει πὼς ὁ Βενιέρῃς λέει ψέματα, πὼς ὁ Βενιέρῃς δὲν πολέμησε στὸ Πόρτ-Ἀρθούρ, πὼς ὁ Βενιέρῃς δὲν ἔβαλε φωτιὰ στὸ πηγάδι.
- Ἄδικο ἔχει νὰ φωνάζῃ τὸ «Σκρίπ», ἀφοῦ μπορεῖ καὶ αὐτὸ ἀξιόλογα, καὶ δίχως πολλὰ ἔξοδα, νὰ δημιουργήσῃ ἵναν ψευτοβενιέρῃ καὶ νὰ κατατροπώσῃ τοὺς «Καιροὺς».
- Βλέπετε, τόσο εἶναι κακομαθημένες μὲ τὴν ἀλή- θεια οἱ ἐφημερίδες μας, πὼς τρέμουν νὰ γράψουν καὶ κανένα ψέμα.
- Οἱ ἀξιωματικοί, λένε, θὰ ζητήσουν νὰ μὴ φορῶνε σπαθὶ σὲ καιρὸ εἰρήνης καὶ στὸν πόλεμο.
- Τὸ βρῖσκουν περιττό, μὰ δὲν ἔχουν τόσο δικίον.
- Γιὰτὶ ἂν στὸν πόλεμο τοὺς εἶναι κάποτε περιττό, στὴν εἰρήνη ὅμως τοὺς εἶναι ἀπαραίτητο.
- Ρωτήστε καὶ τὴ πεζοδρομία καὶ θὰ σᾶς πούναι τὰ ἴδια.

Ο ἸΔΙΟΣ

«ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ»

Στὴν ἐφημερίδα «Journal de Genève» δημοσιεύ- τηκε τῶρα τελευταία (21 τοῦ Μαγίου) ἐνκ ἀρθρο γιὰ τὰ «Ρόδα καὶ Μήλα» (τόμος β') τοῦ κ. Ψυχάρη.

«Μ' εὐχαρίστηση πάντα, λέει ὁ ἀρθρογράφος κ. Du- villard, στὴν Ἑρώπη οἱ φίλοι τῆς νεοελληνικῆς λο- γοτεχνικῆς διαβάζουσι βιβλία τοῦ κ. Ψυχάρη, τοῦ σοφοῦ καθηγητῆ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας τῆς σημερι- νῆς, τοῦ θερμοῦ κοσμοπολίτη πού στὴν Ἀθήνα ὁ πε- ρισσότερος κόσμος καμιά ἐχτίμησιν δὲν τοῦχει, μάλιστα τὸν ἔχουσι γι' ἄνθρωπο βλαβερὸ καὶ χυδαῖο... Ἡ γλῶσ- σα τοῦ λαοῦ πού τὴ λένε πρόστοχο «patois» πού δὲν τὴ θέλουσι στὰ σχολία, πού ἡ πολιτεία δὲν τὴν πα- ραδέχεται, εἶναι ὡς τόσο ἡ γλῶσσα πού ὅλος ὁ κόσμος τὴν καταλαβαίνει καὶ τὴ μιλάει, καὶ ὁ αὐτὴ τὴ γλῶσ- σα ἔχουσι τραγουδῆσαι οἱ πῶς μεγάλοι Ρωμιοὶ ποιηταὶ τοῦ καιροῦ μας, ὁ Σολωμὸς, ὁ Βηλαρῆς, ὁ Βαλαωρίτης καὶ ἄλλοι... Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα στὴν Ἑλλάδα εἶναι ζήτημα τῆς ἡμέρας, καὶ ἔγινε κίβλας ἀφορμὴ νὰ χυθεῖ αἷμα, ὅταν πύρανε νὰ μεταφράσουν τὸν Ὀμηρο, τὸ Σο- φοκλή, τὸν Αἰσχύλο, ἀκόμα καὶ τὸ Βαγγέλιο στὴ γλῶσ- σα πού μόνη αὐτὴ εἶναι πράγματα; ἔθνικη. Ὁ ἑλλη- νικὸς ἐγλωσσισμὸς ἐπαναστάτησε μὲ τὴ λέξη «μετάφρασις» Τὸ ἴδιον σὰ νᾶπρεπε νὰ σηκωθοῦν οἱ Γάλλοι, ἂν ἔβλε- παν νὰ μεταφραστῆ «τὸ τραγούδι τοῦ Ρολάντου» ἀκό- μα καὶ σὲ κανένα ἐπαρχιώτικον «patois.» Καλὸ εἶναι νὰ διαβάζει κανεὶς τὸ Βαγγέλιο στὸ πρωτότυπο, ἀλλὰ μήπως εἶναι βέβηλο πρᾶμα νὰ μπορεῖ καὶ ὁ χωριάτης καὶ ὁ ναυτικὸς νὰ τὸ καταλαβαίνουσι καλύτερα, καὶ ὁ Χριστιανισμὸς πούσῃσε τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος πρέπει νὰ βρι- σκεται μακριὰ, ξένος ἀπὸ τὴ ζωὴ, καὶ νὰ μὴ ριζώνει πῶς βαθιὰ μέσα στὴ συνείδησι τοῦ κόσμου;... Προχω- ρώντας ὁ κ. Du villard, λέει πὼς τοῦ κακοῦ πολεμοῦ οἱ ἀκαδημαϊκοί, ἡ γλῶσσα μ' ὅλη τὴν ἐναντία ἐνέρ- γεια τραβάει τὸ δρόμο τῆς, ἀκολουθώντας νόμους φυ- σικοὺς, ἀναλόγους μὲ τοὺς νόμους πού κυβερνοῦν τῶν νεολατινικῶν γλωσσῶν τὴν ἐξελίξιν, καὶ τὴ νίκην, ἂν καὶ θάρρησαι, τὴν ἔχουσι σίγουρη τὰ λαϊκὰ ἰδιώματα, πούναὶ ὅλο ζωὴ, καὶ χρῶμα, καὶ ἔκφρασι καὶ πλοῦτος... Ἀπὸ τὴν πολεμικὴν, πού πιάνει φυσικὰ τὸ μεγα- λήτερον μέρος τοῦ τόμου, λέει τελειώνοντας ὁ κ. Duvil- lard, καὶ πού τὴ βρῖσκουμε ἡμεῖς οἱ ἀποχένοι τσουχερῆ κάπως, προτιμούμε τὰ καθαρὰ λογοτεχνήματα, ὅπως εἶναι τὸ «Φιλί» καὶ τὰ «τραγούδια χωρὶς στίχους» κα- θὼς ὁ «Βουτηχτῆς» αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πῆι ὅτι δὲν τι- μοῦμε ὅσο τοὺς ἀξιζει, αὐτὴ τὴν ἀκούραστη δύναμιν, τὸ θερμὸ πατριωτικὸν, τὰ ἐπιχειρήματα τὰ πε- ρισσά, καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴ γλῶσσα τῆ ζωντανῆ καὶ πρωτόφαντη, τὴν κανονικὴν, τὴ μελετημένη καὶ γλυ- κειά.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΤΑ ΡΩΜΕ'Ι'ΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Φίλτατε Νουμᾶ
Τὲς προάλλες ἕνας γνωστός μου διαβάζοντας ἕνα φύλ- λο σου, ἀπάντησε μιὰ μερομηνία, πού εἶχε τὴ λέξη Σ π ο ρ ῖ ᾶ ς. Δὲν τὴν κατάλαβε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ πῶ ποῖος εἶναι ὁ μῆνας πού ἔχει αὐτὸ τ' ὄνομα.
Νὰ σοῦ πῶ δὲν παραξενεύτηκα μὲ τὴν ἀπορία τοῦ φί- λου μου, γιὰτὶ καὶ ἐγώ, πού καταγινομαι λίγο—πολύ μὲ τὰ γράμματα καὶ εἶμαι καὶ δημοτικιστής, δὲν εἶναι και- ρὸς πού τὰ ἴφρα ἀκούσα μ' αὐτὴ τὴ λέξη, καὶ δίχως ἄλ- λο καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες σου θὰ βρέθησαν στὴν ἴδια τὴν ἀπορία.
Κατὰ πού γνωρίζω ὁ κ. Ψυχάρης πρῶτα μεταχειρί- στηκε γράφοντας τὰ λαϊκὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν, καὶ ἔμα

ἔλαβαν τὸ κύρος τοῦ μεγάλου τοῦ ὀνόματος, πῆραν τὸν κατήφορο καὶ μιμήθηκαν τὸ παράδειγμα τοῦ κάμποσοι δη- μοτικιστᾶδες.

Ἄλλ' ὁ Ψυχάρης ἀφοῦ ἐχτύπησε κατὰκέφαλα τὸ θα- σκαλισμὸν, τὴ φοβερὴ αὐτὴ πληγὴ τῆς Ρωμισσύνης, καὶ ἀγκάλιασε καὶ πῆρε στὴν προστασία του τὴν ἔθνικὴ μας γλῶσσα, ἔπρεπε νὰ κατεβῆσθαι παντοῦ τὴν ἡρώικὴ του τὴ γροθιά καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ τίποτε πού νὰ θυμίζῃ τὸ κοῦτος τοῦ σκοταστικισμοῦ. Ζῆ στὴ Γαλλία, καὶ στὴ Γαλ- λία τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπαναστάσεως γιὰ νὰ μὴ μείνῃ κανένα σημάδι ἀπὸ τὸ πάλιο τὸ σύστημα, οἱ μεγάλοι ἐκείνοι ἄντρες ἔλλαξαν ὡς καὶ τὴ χρονολογία, καθὼς εἶναι γνω- στὸ, καὶ ἔδωκαν καινούρια ὀνόματα στοὺς μῆνας. Σὲν ἐπα- ναστάτης λοιπὸν καὶ ὁ Ψυχάρης εἶχε εἶξιο νὰ πετοῖ κα- θεὶ πού μύριζε ἀπὸ δασκαλισμὸν, καὶ εἶχε εἶξιο νὰ μετα- χειρισθῆ καὶ γιὰ τοὺς μῆνας τὰ ρωμέϊκα ὀνόματα. Τὰ ἔργα καὶ τὲς πράξεις τοῦ μεγάλου αὐτοῦ εὐεργέτη τῆς Ρωμισσύνης καὶ μεγάλου πατριῶτη, πρέπει νὰ τὰ σεβόμε- στε, καὶ οὔτε εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ τὰ λέζουμε. Εἶναι εἶξιο καλὲς καὶ ἀγιες. Πρέπει ὅμως γιὰ τοὺς μῆνας νὰ σκο- λο-θοῦμε νὰ μεταχειρισθόμεστε τὰ λαϊκὰ τὰ ὀνόματα; Δὲν τὸ βρῖσκω σωστὸ καὶ ἰσοῦ οἱ λό οἱ.

Πρῶτα—πρῶτα ἡ σημερινὴ διάφρασι τοῦ χρόνου καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν εἶναι λατινικά. Αὐτὸ βέβαια δὲ μποροῦμε νὰ τ' ἀρνηθούμε, γιὰτὶ δὲν μποροῦμε ν' ἀρνη- θούμε σελίδες τῆς ἱστορίας μας.

Δεύτερον λαϊκὰ ὀνόματα ἔχουσι μόνον οἱ εἴξῃ μῆνες ὁ Ἰού- νιος, ὁ Ἰούλιος, ὁ Σεπτέμβριος, ὁ Ὀκτωβριος, ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Δεκέμβριος, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουσι τόσα πολλά, ὅσες καὶ ἡ Ρωμισσύνη ἐπαρχίες. Παραπάνω ἀνάφερα τὸ Σποριὰ πού εἶναι λαϊκὸ ὄνομα τοῦ Νοέμβριος, ἀλλὰ μόνον αὐτὸ εἶναι; Μῆτρα: Στὴν Κυζικὸν τὸν λέν Ἀφρολιπιάτη, στὴ Ρούμελη Ἀηστρατάτη, στὴν Ἡπειρο Χαμένο, στὴν Προκόννησο πάλαι εἶναι διατηρημένο τ' ὄνομα Νογιέβριος, ἄλλου τὸν λέν Ἀντριὰ καὶ ἀμάν—ἀμάν. Νὰ λάβωμεν μάλ- λιστα τὴν καλοσύνῃ ἔλοι οἱ ἀναγνώστες σου καὶ νὰ μᾶς ἔλεγον τὰ ὀνόματα πῶς εἶναι χωρὶς τοὺς αὐτοὺς ὁ μῆνας, ὁ φουκαρᾶς ὁ Νοέμβριος θὰ φορτῶνουνταν στὴ ρόχη του καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἀλλὰ ἐξὸν ἂπ' αὐτὰ πού λογαριάσαμε. Ἄλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς μῆνας δὲν τοὺς ἔφησε παρα- πονεμένους ὁ λαὸς ἀπὸ ὀνόματα. Δὲν εἶναι δυνατόν βέβαια νὰ τὰ ξέρω ὅλα, μὰ θὰ πῶ μ' ὅλα ταῦτα μερικὰ ἀκόμα: Ὁ Σεπτέμβριος λέγεται Σταυρός, λέγεται ὅμως καὶ τρυγη- τῆς. Ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Ἰούλιος πού θὰ πιστευοῦν οἱ περ- σότεροι πὼς ἔχουσι σταθερὰ ὀνόματα καὶ πῶς δὴ ἡ Ρω- μισύνη τοὺς λέει Θεριστῆ καὶ Ἀλωνιστῆ, ἔχουσι καὶ αὐτοὶ τὲς παραλλαγὰς τους. Σὲ πολλὰ χωρὶς τῆς Ἡπειροῦ τὸν Ἰούνιο τὸν λέν Κερασάτη καὶ Θεριστῆ τὸν Ἰούλιο. Ἄν ἔχῃς λοιπὸν νὰ παίρνῃς ἀπὸ ἕνα Ἡπειρώτη καὶ σοῦ γρά- ψῃ πῶς θὰ σοῦ στείλῃ τὰ χρήματα τὸ Θεριστῆ, θὰ μεί- νῃς στὰ κρῶα τοῦ λουτροῦ, γιὰτὶ ἐσὺ θὰ περιμένῃς τὸν Ἰούλιο καὶ ἐκεῖνος θὰ στὰ στείλῃ τὸν Ἰούλιο!

Μὰ καὶ αὐτὸς ὁ Μῆης πού νομίζουμε πὼς εἶναι γιὰ ὅλον τὸν κόσμο Μῆης, ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ ἔχωριστό του τ' ὄνομα! στὴ Σαμψούντι τὸν λέν Κελομηνά, καὶ αὐτὸ τὸ μανθάνουμε ἀπὸ τὸ γράμμα πύσειλις ὁ κ. Λαναράς. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ παράδοξο νὰ ἴχῃ καὶ ἄλλα ὀνόματα.

Ἡ ποικιλία τῶν λαϊκῶν ὀνομάτων τῶν μηνῶν δείχνει καὶ αὐτὴ τὴν ποικιλίαν τῆς φαντασίας τῶν ρωμιῶν, βγαίνει ὅμως καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι στὴ χρονολογία οὐτόπλα μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν. Εἶναι βέβαια χροῦτος καὶ στολι- σμὸς γιὰ μιὰ γλῶσσα νὰ ἴχῃ πολλὰ ὀνόματα γιὰ ἕνα πρᾶγ- μα, ἢ γιὰ μιὰ ἔνοια, ἀλλὰ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν πρέ- πει νὰ ἴχῃ μὴ μόνον ὅσοις κοινωνικὸς μᾶς σχέσεις, καὶ σταθερὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν εἶναι μόνον τὰ λατινικά ὀνό- ματα, καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ μεταχειρισθόμεστε. Νὰ εἴμαστε δη- μοτικιστᾶδες εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἔθνικὸ καθήκο μας, ἀλ- λά νὰ γίνομαστε ὑπερδημοτικιστᾶδες εἶναι ἰδιοτροπία.

Μὲ ἀγάπην
ὁ φίλος σου
ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—Μικροπαράξενο. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Λάβαμε καὶ τοὺς δύο σας χωρατάδες. Γιὰ τὸ τοσε- μπέρι καὶ τὸ κατὴδῆ ρωτῆστε τὴν κυρούλα σας ἢ καμμιὰ γρῆθῃ θειά, ἂν ἔχετε.—κ. Β. Ἄθα. Λάβαμε τὰ διαλογάκια, πού μᾶς στείλατε γιὰ τὸ διαγωνισμὸν.—Στὸ Κρητικὰ Καὶ τὸ δικὸ σας τὸ λάβαμε. Καλὸ.—κ. Κ. Diet. Θὰ δημοσιεύω καὶ αὐτὸ ἀργότερα. Μᾶς ἄρεσε πολὺ τοῦ Ruskin τὸ ρητό, πού μᾶς στείλατε καὶ τὸ δη- μοσιεύουμε δῶ: «Ἐνας κατωτεροῦς λαὸς σταυρώνει τοὺς μεγάλους τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς φαρμακῶνας, τοὺς τρελ- λὸς τοὺς ἀφήνει νὰ περπατῶνε λεύτερα καὶ νὰ ψοφοῦνε στοὺς δρόμους. Ἐνας σοφὸς λαὸς ἀκούει σ'ἐκείνους, συλακίζει τοὺτους, καὶ ἀγαπᾷ ὄλους τοὺς.—κ. Σ.Κ. Σταμ. Πάτρα ὁ κοιτάξουμε καὶ θὰ σᾶς γράψουμε Ἄφοῦ παραπονί- σατε πὼς δὲν β'έπετε ταχτικά τὸν «Νουμᾶ», γιὰτὶ δὲ γραφόμαστε συντρομητής;—Πατριώτῃ τῆς Ρωμῆ. Τὸ λάβαμε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—κ. Δ. Ζωγράφ. Εὐχα- ριστοῦμε καὶ σᾶς περιμένουμε Πέμπτη πρῶτῃ ἢ Παρα- σκευὴ ἀπόγευμα.—κ. Δ. Π. Ἄλδ. Τὰ λάβαμε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Καθὼς εἶδατε, δημοσιεύτηκε. Ὁ κ. Βαρελ. δὲν τῶχει φαίνεται σκοπὸ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο.